

af vedkommende Paragraph. Jeg vender tilbage til § 12. Der er i de Lovudkastet vedheftede Motiver kun gjort en eneste Anthyding af, hvad der skal forstaaes ved de „særlige Forhold,“ den Oplysning nemlig, som ogsaa er antydet af tidligere Talere, at naar Folk vare forgjælbde, skulde de have Rempesse i Skatten; men skulde, som ogsaa antydet, et stort Børneantal, der kan trænge ligesaa stærkt paa Faderens Pung som Creditorer, have mindre Adkomst til at tages i Betragtning ved denne Leilighed end Creditorer? Derom vil jeg ikke kunne overbevise mig. Jeg troer ogsaa, det vil være meget betænkeligt for den Lovgivende Magt at sanctionere en Bestemmelse, som gaaer ud paa uden videre at stryge alt Hensyn til Børnene. Jeg vil herved erindre om, hvad vi ogsaa ere blevne henvisne til ved Motiverne, nemlig at der i 1850 blev opstillet det Princip, at der for hvert uconfirmeret Barn, som var i en Familie, skulde skee et vist Afdrag. Jeg tillader mig kun at antyde, at jeg anseer det for ønskeligt, at det bliver taget under Overveielse, om der ikke ved denne Bestemmelse i § 12 bør tages noget Hensyn til Børnene; om det netop skulde være paa samme Maade som i 1850 eller paa en anden, det maa jeg ganske henstille. Det vil være saameget mere betænkeligt at stryge dette Punkt, som det jo er Alle os, der have haft Leilighed til at see de kjøbenhavnske Lister, vitterligt, at der fremtræder netop det Punkt om Børnene. Vedkommende Skatteydere, som have seet Børneantallet fordret angivet, maae jo troe, at Dvirgheden anseer det for et meget væsentligt Moment, og det vil da ikke godt kunne indlyse den simple, jævne Skatteborger med den sunde jævne Forstand, at man nu vil kaste ethvert saadant Hensyn bort. Hvis man sætter det igjennem, saa vil man fremkalde løgnagtige Forklaringer og meenederlige Resultater, thi Fædrenes Tølelse for deres Børn vil hos Mangen, hvis Tølelse for Lov og Ret ikke er meget stærk, overveie denne. — Punktet om den i § 12 omhandlede Rempesse bliver saameget mere slaaende, naar man seer hen til, hvad der staaer Pag. 8 i Motiverne, hvor der forekommer det Udtryk „samt at de af Ligningscommissionen trufne Bestemmelser med Hensyn til den i § 12 om-

handlede Rempesse, der ikke af Vedkommende kan fordres som en Ret o. s. v.“ Naar den ikke kan fordres som en Ret, som hvad kan den da fordres? Som en Naadesag! Jeg troede vi vare ude af Tiden for Gratificationer og Gratialeer, men jeg seer dem vore op her paany. Jeg maa paa det Bestemteste erklære mig mod den Synsmaade, der ligger i dette Udtryk. Naar jeg seer hen til, hvorledes denne Naadesag skulde føres igjennem, og tænker mig, hvilke Forhold der kunne komme ind under § 12, saa maa jeg ret bede Thinget betænke det Udmlygende, der kan ligge i at fremtræde for en Commission for at forlange Noget, der seer ud som en Naade. — Jeg tillader mig her at fremsætte det Spørgsmaal: Hvorledes vil der blive at forholde med de kongelige Prindsfer? Det er ganske klart, at der har været tænkt paa en afvigende Regel for de kgl. Prindsfer; for nærværende Tid staae de opførte i Kjøbenhavns Hjælpestatelister med et Beløb, der ikke er synnerlig stort i Forhold til, hvad de vilde komme til at svare efter Lovudkastet, men som dog er ganske anstændigt og passende. Vil man have, at de kgl. Prindsfer skulle møde for Ligningscommissionen? I det jeg slutter fra min egen Tølelse, tør jeg ganske sikkert sige, at det kan Thinget ikke ville. Vil man have, at de kgl. Prindsfer skulle som en Naade bede om, hvad der kunde tilkomme dem efter § 12? — Mig vilde det være yderst krænkende at komme i et saadant Forhold.

Jeg troer, at de Herrer ved at samle Indtrykket af alle de Bemærkninger, som her ere fremkomne, med mig ville erkjende, at Betænkningshederne ved Indkomstskatten ville formindskes, naar Skatten bliver af et lavt Beløb, og jeg kommer derfor tilbage til mit Udgangspunkt, nemlig at det maa være os om at gjøre ikke at sætte Indkomstskatten for høit i Begyndelsen. Vi gjøre det derved meget vanskeligt for H. Majestæts Regjering at komme igjennem med Sagen; sættes Skatten derimod ikke for høit, og blive endeel af de Ulemper, der fra flere Sider ere blevne antydede, afhjulpne, saa troer jeg, at Sagen vil kunne gaae igjennem til Fordeel saavel for den kjøbenhavnske Commune som maastee for en videre Kreds af Skatteydere,